

CultuurContaCt Nota's
André Baert & Annick Marchal
Klaprozenlaan 9 - 8400
Oostende

De zaal van het cultuurcentrum wordt een druk gevulde plaats voor een gemeenschap van individuen zonder conflict maar toch leeg van elkaar. Aan de voet van een imaginaire heuvel staat een plastic constructie waar je zo goed of zo kwaad mogelijk kan wonen. Een centrale plek afgezonderd van de wereld, of 't is de wereld van de toeschouwer die komt kijken, heel even aanraakt, voorzichtig participeert in de broosheid van kleine spulletjes, plastic zakjes waarin feestsnippers als goudstof wordt bewaard. Een intieme fabriek voor gerecupereerde goederen uit de consumptiemaatschappij, misschien aan de voet van de onzichtbare berg of in de verre gefantaseerde vallei. Fietsknipperlichtjes, lege flessen, kleinoden als kindersurprises in plastic tassen geperst. Zoveel intieme verzamelingen van de bewoner, onder zeil, open voor de koude lucht – af en toe kan het regenen of donderen. Het is precies alsof een onderzoeker als voyeur de trage bewegingen over de vloer komt observeren. Zich posteert op het hoogste punt, afdaald en bestudeerd, geen interactie maar studie. Op zoek naar bevestiging van wat ze denkt te weten maar nog niet kan bewijzen. Kan de verzamelaar van voor anderen waardeloos geworden spulletjes daar een nieuwe waarde aan geven? Of is hebben belangrijker dan schoonheid? In een koepel van uitvergroete klanken, in een decor van zichzelf opblazende tentzeilen, in een perspectief van rubberwanden, in de duisternis die ontstaat naast lichtvlekken.

En dan is er een kentering. Onbekend krijgt een naam en de scene wordt een stuk. De ravage wordt selectief herschikt, tafels verschijnen uit de woonheuvel, een markt met dekenvloer ontstaat, of een open gebruikruimte waar boeken, spulletjes en voedsel wordt aangeboden. Appeltjes schillen, boeken per soort of per formaat plaatsen, spulletjes op een trap etaleren, auto-onderdelen om een samengestelde wagen te bouwen. Alles van de consumptie wordt aangeboden. Veel. Te veel. Na de eerste zak dingetjes, volgt een tweede; boeken wordt bedekt met stro, de autodelenhandelaar heeft alleen succes bij de taster. De samenleving rolt in gemeenschap over de dekens, naast elkaar, zelden aanrakend, in geborgenheid van een foetus, vlak gehurkt, uitgesponnen naast elkaar. De onderzoeker is geen onderzoeker meer maar een verzamelaar van kledij die dan mooi tot zo klein mogelijk opgeplooid worden. In de trage beweging van het plastic dorp groeit bijna onzichtbaar een minutieus in elkaar gestoken totem, een praalstok, een tempel, een dreiging voor de vrije mening. En niemand die het ziet. Het publiek vaak ook niet. Of is het allemaal inbeelding, het verhaal dat ik bedenken in het uitvloeisel van wat Johan Braeckman noemt: wijsgerige antropologie.

André & Annick